

283 Περί τήν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ
Κεφ. ρπα΄

[...] Καί πάλιν διά τό σκοτίδι ἐκεῖνο ὅπου ἔγινεν εἰς τήν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ καί ὁ προφήτης Ζαχαρίας ἐπροφήτευσεν καί εἶπεν: Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ δέν θέλει εἶσταιν φῶς, ἤγουν ὀπόταν θέλει σταυρωθεῖ ὁ Χριστός, ἀμή κρυότη καί παγετός θέλει εἶσταιν μίαν ἡμέραν. Καί ἐκείνη ἡμέρα τήν ἡξεύρει ὁ Κύριος μόνον. Ἀπάνω ὁ Θεός τά ἡξευρεν ὅλα, ὄχι ἡ ἡμέρα καί ἡ νύκτα καί οὔτε ἡμέρα ἦτονε καθολικά, διότι ἦτονε τρεῖς ὥρες σκοτίδι, οὔτε νύκτα ἀληθινά, διατί ἔγινεν σκοτίδι ἀπό τέσ ἕξι ὥρες ἕως εἰς τέσ ἑννέα, καί πάλιν ἀπό τέσ ἑννέα ὥρες ἕως τό βράδῳ ἔγινεν φῶς, ἤγουν ἡμέρα. Τοῦτο φανερώνει ὁ προφήτης Ζαχαρίας ὅπου εἶπεν καί ὅτι πρὸς τό βράδῳ θέλει εἶσταινε φῶς. Λοιπόν τοῦτα, ἀδελφοί μου, δέν τά ἐπροεῖπαν μόνον προφήτες, ἀμή καί πολλοί ἀπό τούς Ἕλληνας τά ἔχουν γραμμένα εἰς τά / βιβλία τους καί λέγουν ὅτι ἔγινεν μέγας σεισμός τότε καί σκοτίδι τόσον ὅσον ὅτι ἐφάνησαν καί ἄστροι. Τότε γοῦν εἰς τόν σταυρόν ὁ Χριστός ἀνάφερε καί προφητικῆν ρῆσιν καί εἶπεν: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνατί μέ ἐγκατέλιπες;» Καί τά εἶπεν ἐβραϊκά, ἤγουν «Ἡλί, Ἡλί, λιμά σαβαχθανί». Καί διατί τά εἶπεν τοῦτα; Διά νά τά ἠκούσουν καί οἱ Ἰουδαῖοι, καί αὐτοί ἠκούγοντας καί αὐτά πάλιν ἀσελγεῖς καί ἀκόλαστοι ἦσαν ὡς καθὼς λέγει ὁ Χρυσόστομος, καί ἔλεγον ὅτι κράζει τόν Ἡλίαν, ἀλλά ἐκείνη ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ ἔσχισεν τό καταπέτασμα καί ἄνοιξεν καί τά μνήματα καί ἀνεστάθησαν πολλοί. Καί αὐτήνοι οἱ ἄτυχοι καί οἱ κακοί πάλιν δέν ἠθελαν νά πιστέψουν, ἀμή τοῦ ἔλεγον: Κατέβα κάτω ἀπό τόν σταυρόν ἂν εἶσαι υἱός Θεοῦ καί τότες νά σέ πιστέψομεν. Καί τότες ἦσαν καί δύο ληστές σταυρωμένοι ὁμοῦ μέ τόν Χριστόν, ὁ ἕνας εἰς τήν μίαν του μερίαν καί ὁ ἄλλος εἰς τήν ἄλλην, καί ὁ ἕνας τόν ὕβριζεν καί τοῦ ἔλεγον: Ἐάν εἶσαι ἐσύ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτόν καί σῶσε καί ἡμᾶς, καί ὁ ἄλλος τοῦ ἔλεγον: Δέν ἐντρέπεσαι, ἡμεῖς δικαίως τό παθαίνομεν τοῦτο, διότι ἐκάμαμεν κακά, ἀμή αὐτός τί ἔκαμεν; καί λέγει τοῦ Χριστοῦ: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Καί ὁ Χριστός τοῦ λέγει: Ἀπό τήν σήμερον νά εἶσαι μετ' ἐμένα εἰς τήν βασιλείαν μου. Καί τοῦτο ἔναι γραμμένον εἰς τό εἰκοστό τρίτο κεφάλαιον τοῦ Λουκά. Ἦβλέπετε, ἀδελφοί, ποῖος λόγος ἔβαλεν τόν ληστήν εἰς

287 τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, μόνον / πώς εἶπεν ἐξ ὅλης ψυχῆς τό: «μνήσθη-
τί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Λοιπόν, ἀδελφοί, καί
ἡμεῖς μηδέν λείπομεν πάντοτε καί ἀεὶ, καλά καί εἴμεσθεν ἀμαρτωλοί, ὅτι
νά μηδέν παρακαλοῦμεν τόν Θεόν ἐξ ὅλης μας τῆς ψυχῆς νά μᾶς ἐλεή-
σει, διότι δέν ἔναι ἄλλο τίποτες μεγαλύτερο νά ἀφήνῃ τές ἀμαρτίες
παρά ἡ καθαρά προσευχή, κᾶν πόρνος εἶσαι κᾶν φονεύς εἶσαι, κᾶν
ληστής εἶσαι, κᾶν οἰονδήποτε ἀμάρτημα καί ἂν ἔκαμες, μήν ὀκνήσεις νά
μηδέν παρακαλέσεις τόν Θεόν ἐξ ὅλης σου τῆς ψυχῆς, ὥσπερ ἐπαρα-
κάλεσεν καί αὐτός ὁ ληστής τότε εἰς τόν σταυρόν καί διά ἕναν λόγον
ὅπου εἶπεν ἐσώθηκεν καί ὑπῆγεν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. [...]

Ελένη Κακουλίδη-Πάνου (επιμ.), *Ιωαννίκιος Καρτάνος, Παλαιά τε και Νέα Διαθήκη*, Κέντρο
Ελληνικής Γλώσσας, Θεσσαλονίκη 2000.